

het vliegervirus

De eerste keer dat ik in aanraking kwam met de vliegersport was in 1992 toen Henk mij vroeg of ik een keer zin had om mee te gaan, waarvoor bij deze nog bedankt. De gelegenheid deed zich voor tijdens het Heidefeest in Ede waar ook voor de beginnende vliegeraar op de hei plaats genoeg is. En waar begin je dan mee bij een stevige westenwind. Henk besloot een Speedwing aan de stuurstok te hangen om mij hiermee de beginselen bij te brengen. Na aanvankelijk een aarzelend begin en na tien minuten een paar lamme armen, kwam dan toch het plezier in de sport. Naast ons stonden enkele knapen met plastic Eddy's die door

de plaatselijke bank gratis werden verstrekt. Op mijn vraag of we wel genoeg plaats hadden om hier tussen te gaan staan, straalde mij een brede grijns tegemoet. Er werd zonder een woord van uitleg in de vliegertas gerommeld en lijnen uitgelegd. De vliegerkleur was volgens mij rood en blauw, de grootte niet erg bijzonder, het lawaai als een opgevoerde brommer en de snelheid verbaazend. Bij de eerste aanblik van een Speedwing schrik je je rot. De twee knapen met de Eddy's kozen ijlings het hazenpad onder het motto: "Die zien we nooit meer terug". Bij het aanschouwen van de trekkracht en snelheid die

een ervaren vliegeraar uit een Speedwing weet te halen, lopen als beginner de rillingen over je rug.

Na een prachtige middag op de hei te hebben doorgebracht was ik dan ook verkocht. Henk was bereid voor mij een Speedwing te maken en het eerste contact met de vliegerwinkel werd gelegd om materiaal in te kopen. Deze Speedwing deed het als een speer en een ongeluk zit dan ook in een klein hoekje. Op 13 maart 1994 liet ik mijn neefjes zien wat een Speedwing, bij naar schatting windkracht zeven, doet. Alle waarschuwingen van mijn vrouw in de wind slaande, werd een mooi veld uitgezocht waar wij en de wind vrij spel hadden. Een oud spreekwoord luidt: "Wie niet horen wil, moet maar voelen". Het opzetten van het geheel was geen probleem en ook het oplaten niet. Bij de handvatten gekomen was een rukje al niet meer nodig. Hij ging als een raket naar boven, zelfs recht boven mij staande, bleef hij trekken en was de controle compleet nul. Volgens mij had nog niemand de zestig meter tot achter in de wei zo snel afgelegd met aan het eind een prachtige buikschuiver die in het prikkeldraad eindigde. Maar niet loslaten natuurlijk, de .kel. Wanneer dan je ene hand in het prikkeldraad zit laat je vanzelf wel los. Ik heb de hele zool laten liggen en snel op de fiets naar de familie voor eerste hulp. Eerst maar eens even met de hand onder de kraan om de schade op te nemen. Het was goed dat ik zat anders was ik waarschijnlijk van mijn stokje gegaan. Tussen duim en wijsvinger van de linkerhand was het een bloederig zootje waar de vellen bij hingen. Toch maar even naar de dienstdoende huisarts. "En meneer, hoe is dat zo gekomen?" was de eerste vraag die ik kreeg. "Met vliegeren dokter". Een meewarige blik staarde mij aan. "Dat wordt hechten", sprak hij. Na de verdoving werden zes hechtingen gezet en de hele hand netjes verpakt in verband. Je kunt